

ra nimmi, ja omma perrega ning keigega, mis temma pärrast olli. Pärrast kui temma ellatand isä olli surnud, wõttis Abram kätte, ennesele pärrida sedda warrandust, mis isä olli järrele jätnud sel wiljalisfel Harani maal. — Joudis siis Abrami kätte Issanda käsk, mis ennast sel wiisil andis kuulda: „Minne omma maalt wälja ja omma suggulašte seltsist senna male, mis tahhan sulle näidata.“ Ja olgo kü, et Abramil omma pärris-maal kaunis hea põlli olli, ommeti wõttis temma Jehowa käsko heaks, jättis omma isä-maad mahha, ja läks seält wälja ilma teadmata, kuhho pole piddi sammud kallama. Tubba olli kahhe päwa teed eddasi läinud, et tullid temma wasto teekäiad, kes kaupmehhed, ja Abrami isä maalt ollid. Tullid praego Egiptusse ja Arabia maalt, kame:lide hulgaga ja mitme kalli warrandussega; ning ollid nüüd omma isä-ma pole taggasi

minnemas. Kui juhtusid tee peäl Abramiga kokko, küsisid temmalt ja ütlesid: Mis Ma pole kånab sinno tee-kond? Teine kostis: Låhhån ehk kaugele male. — Küsisid jälle: Kuidas selle Ma nimmi on, ja mis tee peäl saad senna? — Abraam ütles: Ei tea selle Ma nimme, egga tunne sedda teed, mis senna pole wiib. — Naersid kaupmehhed sellesamma sanna pärrast, pilkasid Abramit, ja ütlesid: Kes peab sind siis juhhatama ja sinu teed näitma kdes, et sinna ei lähhá hukka keigega, mis sul kasa? — Se peäle wastas Abraam üteldes: Se, kes mind käsknud, minno isä-maalt wälja minna, küllab sesamma wõttab minnule teed juhhatada. — Kaupmehhed läksid pilkades omma teed eddasi. Abraam jäi kindlaste sellesamma tee peäle, mis olli kohhe hakkatuses ennesele nago sedda keige parrajamat ärrawallitsenud, ja sai wimaks sedda tootusse maad kätte,